

31993R0315

13.2.1993

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 37/1

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 315/93**z dnia 8 lutego 1993 r.****ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

we współpracy z Parlamentem Europejskim ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

istotne jest przyjęcie środków w celu stopniowego ustanawiania rynku wewnętrznego w przez okres upływający dnia 31 grudnia 1992 r.; rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez wewnętrznych granic, w którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób usług i kapitału;

różnice w zasadach przyjętych przez Państwa Członkowskie mogą utrudniać funkcjonowanie wspólnego rynku oraz niezbędne jest ustanowienie procedury przyjęcia zharmonizowanych reguł wspólnotowych;

substancje zanieczyszczające mogą dostać się do żywności na każdym etapie od produkcji do spożycia;

istotne jest, w interesie ochrony zdrowia publicznego, utrzymanie tych substancji zanieczyszczających na poziomach, które są akceptowalne toksykologicznie;

należy przeprowadzać dalszą eliminację ilekroć jest to możliwe do osiągnięcia przez dobrze działające praktyki; zgodność z tymi dobrymi praktykami może być efektywnie monitorowana przez władze publiczne z uwzględnieniem kształcenia zawodowego oraz doświadczenia jej przedstawicieli;

niniejsze rozporządzenie musi być stosowane z zastrzeżeniem przepisów przyjętych w kontekście bardziej szczegółowych reguł wspólnotowych;

stosowne jest w dziedzinie ochrony zdrowia zachęcanie do poszukiwania kompleksowego podejścia do kwestii substancji zanieczyszczających w żywności;

Komitet Naukowy ds. Żywności utworzony na mocy decyzji nr 74/234/EWG ⁽⁴⁾ musi być konsultowany we wszystkich kwestiach, które mogą mieć wpływ na zdrowie publiczne,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie dotyczy substancji zanieczyszczających zawartych w żywności.

„Substancja zanieczyszczająca” oznacza każdą substancję nieumyślnie dodaną do żywności, która jest obecna w takiej żywności jako rezultat produkcji (w tym działalność prowadzana w związku z gospodarką roślinną i zwierzęcą, a także weterynarią), wytwarzania, przetwarzania, przygotowywania, obróbki, pakowania, opakowywania, transportu lub przechowywania takiej żywności lub jako rezultat skażenia środowiska. Obca materia, taka jak na przykład fragmenty owadów, włosie zwierząt itd. nie jest objęta niniejszą definicją.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do substancji zanieczyszczających, które są przedmiotem bardziej szczegółowych reguł wspólnotowych.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja opublikuje do celów informacyjnych w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich* wykaz reguł, określonych w pierwszym akapicie. Wykaz jest odpowiednio aktualizowany przez Komisję.

3. Przepisy dotyczące substancji zanieczyszczających są przyjmowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem z wyjątkiem tych ustanowionych przez reguły określone w ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. C 57 z 4.3.1992, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 129 z 20.5.1991, str. 104 oraz decyzja z dnia 20 stycznia 1993 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 223 z 31.8.1992, str. 24.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 136 z 20.5.1974, str. 1.

Artykuł 2

1. Żywność zawierająca substancje zanieczyszczające w ilości, która jest nie do przyjęcia z punktu widzenia zdrowia publicznego, w szczególności odnośnie do poziomu toksykologicznego, nie jest wprowadzana do obrotu.

2. Ponadto substancje zanieczyszczające są utrzymywane na tak niskim poziomie, jaki tylko w rozsądnych granicach jest możliwy do osiągnięcia przez następujące dobre praktyki na wszystkich etapach określonych w art. 1.

3. W celu ochrony zdrowia publicznego oraz na podstawie ust. 1, w miarę potrzeby, maksymalne granice tolerancji dla określonych substancji zanieczyszczających ustanawia się zgodnie z procedurami określonymi w art. 8.

Te granice tolerancji przyjęte są w formie niewyczerpującego wykazu wspólnotowego i mogą zawierać:

- ograniczenia dla tych samych substancji zanieczyszczających w innych rodzajach żywności;
- ograniczenia wykrywania przez badanie analityczne;
- odwołanie do metod pobierania próbek i analiz, które należy zastosować.

Artykuł 3

Przepisy, które mogą mieć wpływ na zdrowie publiczne są przyjmowane po konsultacji z Komitetem Naukowym ds. Żywności.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie, dzięki nowym informacjom lub ponownej ocenie istniejących danych, ma podstawy podejrzewać, że substancja zanieczyszczająca w żywności, mimo że spełnia warunki niniejszego rozporządzenia lub szczególnych rozporządzeń przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, stanowi zagrożenie zdrowia, może wówczas ono czasowo zawiesić lub ograniczyć stosowanie wspomnianych przepisów na swoim terytorium. Natychmiast powiadamia ono o tym inne Państwa Członkowskie i Komisję oraz podaje powody swojej decyzji.

2. Komisja jak najszybciej w ramach Stałego Komitetu ds. Środków Spożywczych, utworzonego na mocy decyzji 69/314/EWG⁽¹⁾, bada powody podane przez Państwo Członkowskie określone w ust. 1 Komisja przekazuje niezwłocznie swoją opinię oraz podejmuje wszelkie niezbędne środki zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 8.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie nie mogą zakazywać, ograniczać lub utrudniać wprowadzania do obrotu żywności, która spełnia wymagania niniejszego rozporządzenia lub szczególnych przepisów przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia z powodów dotyczących poziomu substancji zanieczyszczających.

2. W przypadku gdy przepisy wspólnotowe dotyczące maksymalnych granic tolerancji określonych w art. 2 ust. 3 nie zostały przyjęte, należy odpowiednie przepisy prawa krajowego są stosowane z zastrzeżeniem zgodności z postanowieniami Traktatu.

3. a) Jeśli Państwo Członkowskie utrzymuje przepisy swojego prawa krajowego, powiadamia o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie w terminie sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszego rozporządzenia.

b) Jeżeli Państwo Członkowskie uznaje za niezbędne przyjęcie nowych przepisów, powiadamia Komisję i inne Państwa Członkowskie o przewidzianych środkach oraz podaje uzasadniające je powody. Komisja konsultuje się z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu ds. Środków Spożywczych, jeśli uznaje, że konsultacja taka będzie pożyteczna lub gdy wnioskuje o to Państwo Członkowskie.

Państwa Członkowskie mogą przyjąć te przewidziane środki jedynie w trzy miesiące po takim powiadomieniu oraz pod warunkiem że opinia Komisji nie jest negatywna.

W przypadku negatywnej opinii przed wygaśnięciem terminu określonego w drugim ustępie Komisja wszczynają procedurę przewidzianą w art. 8 w celu ustalenia, czy przewidziane środki mogą być zastosowane z zastrzeżeniem, jeżeli to konieczne, odpowiednich zmian.

Artykuł 6

Każdego roku Komisja przedkłada Stałemu Komitetowi ds. Środków Spożywczych sprawozdanie w sprawie ogólnego rozwoju legislacji wspólnotowej dotyczącej substancji zanieczyszczających.

Artykuł 7

Cztery lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia Komisja przesyła Radzie sprawozdanie dotyczące zdobytych doświadczeń wraz z towarzyszącym mu, jeżeli powstanie taka potrzeba, jakimkolwiek odpowiednim wnioskiem.

Artykuł 8

Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet ds. Środków Spożywczych, zwany dalej „Komitetem”.

Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje wstępną opinię w sprawie projektu w terminie określonym przez przewodniczącego zgodnie z pilnością sprawy. Opinia wydawana jest większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada zobowiązana jest przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach komitetu powinny być wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 291 z 19.11.1969, str. 9.

Komisja powinna przyjąć przewidziane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.

Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeśli opinia nie została wydana, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, które należy podjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od dnia odwołania się do Rady Rada nie podjęła żadnych działań, proponowane środki są przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem przypadku, gdy Rada przyjęła zwykłą większością decyzję przeciwną wspomnianym środkom.

Artykuł 9

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1993 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 lutego 1993 r.

W imieniu Rady

J. TRØJBORG

Przewodniczący
